waar zich het kantoor bevond van den heer Abraham Hunt, notaris.

Klaarblijkelijk was juffrouw Barbara geen onbekende voor den reeds bedaagden klerk, want hij begroette haar als een oude bekende en deelde haar mede dat de notaris niet aanwezig was, maar elk oogenblik verwacht werd.

„Neem me niet kwalijk, juffrouw," zei de oude bediende op fluisterenden toon, „maar is de 6de December niet de dag, dat de jongeheer thuiskomt?"

Juffrouw Barbara bloosde.

„Ja," zei ze zacht. „Nog slechts een een twintig dagen. Net drie weken. Ik zal u iets zeggen, mijnheer Bransome. Ik kom mijnheer Hunt spreken over mijn aanstaand huwelijk. Ik wensch te trouwen op den dag dat hij thuiskomt en zou gaarne willen dat de heer Hunt voor alles zorg droeg. Ah, daar is de heer Hunt," vervolgde zij, toen een kleine, blozende heer het kantoor binnentrad, haar vriendelijk groette en haar vroeg hem te willen volgen.

Ze traden beiden het privékantoor binnen. Toen de notaris evenwel haar verzoek vernam, keek hij een weinig verbaasd. „Natuurlijk, kan ik voor alles zorgen," zei hij langzaam, „maar, hm, juffrouw Barbara, is het niet een beetje voorbarig? Hij.... hij kan zeer veranderd wezen!"

Een vurige blos brandde op elk van haar wangen en ze stampte met de kleine in elegante bruine schoentjes gestoken voeten ongeduldig op den grond.

„Norman zal nimmer veranderen," zei ze. „Hij is standvastig als staal."

Haar oogen schitterden weer.

„Ik heb driehonderd gulden meegebracht van mijn salaris. Dat maakt dus te zamen vijf en twintig honderd, is 't niet, mijnheer Hunt? Dat moet hem gezonden worden als hij vrij komt. Maar denkt u er vooral om, dat hij niet mag weten, van wie het komt!"

De notaris boog zich tot haar over.

„Ben je er zeker van dat dit het beste is?" vroeg hij. „Kindlief, ik ben een oud man, en zou je niet graag zien lijden. Veronderstel dat hij veranderd is!"

Juffrouw Barbara's oogen blonken als sterren.

„Ik bemin hem," zei ze zacht. „Hij is alles voor mij."

De notaris stemde eindelijk toe, doch toen de kleine dame, die vijf mijlen geloopen had om het geld voor de tram uit te sparen, zijn kantoor verlaten had, zuchtte hij weer.

„Vrouwen zijn vreemde wezens, William," zei hij tot den ouden bediende.

„Ja, mijnheer," stemde deze toe. „Maar juffrouw Barbara is een uit de duizend. De Hemel geve dat ze gelukkig wordt." Het was nu een heerlijke tijd voor juffrouw Barbara; zelfs de schoolkinderen die aan haar glimlach gewend waren, verwonderden zich over haar vroolijkheid.

Ze speelde met de kinderen en leerde hun nieuwe versjes en de geheele school scheen geïnfecteerd door een vroolijken, gelukkigen geest. Jennie, die haar kwam bezoeken drie dagen voor Jem uitzeilde, was de eenige persoon in het dorp die er de reden van wist.

„Met het aanstaande voorjaar hoop ik Jem te volgen," zei ze. „Ik ga in betrekking ten einde het geld voor mijn uitzet te verdienen. En dan komt alles terecht!"

Ze lachte gelukkig en juffrouw Barbara zei haar moed te houden en toen Jennie haar goeden nacht kuste, fluisterde zij:

„Over een week komt hij thuis!" Dan keerde zij zich af, om de tranen van geluk te verbergen.

Den volgenden dag ontving ze een brief van den notaris, waarin hij haar meedeelde dat hij haar zou komen bezoeken. De reden van dit bezoek stond evenwel in den brief niet vermeld.

Juffrouw Barbara verwonderde zich erover, doch zong als gewoonlijk en bakte koekjes voor de thee, koekjes die nimmer zouden worden gegeten en eenige dagen later onder bittere, bittere tranen door juffrouw Barbara uit het gezicht zouden worden gezet.

„Lieve kind," had de notaris met bewogen stem gezegd, „ik gaf graag tien jaar van mijn leven als ik je dit had kunnen sparen. Het was echter niet mogelijk. En het gebeurde zoo snel. Drie dagen geleden kreeg hij longontsteking, de dokter wist toen nog niet dat hij een zwak hart had. Gisteren ontving ik de tijding en zou dadelijk bij u gekomen zijn als mijn werkzaamheden dit niet verhinderd hadden. Mijn vrouw zendt je haar deelneming en verzoekt je eenigen tijd bij ons door te brengen. Dat zal je afleiding geven."

Juffrouw Barbara schudde echter het hoofd.

„U is heel goed," zei ze. „Ik... ik zal er over denken."

Haar stem klonk ongewoon kalm; ze weende of klaagde niet en de man, die een uitbarsting van smart of een zenuwtoeval verwacht had, vroeg zich verwonderd af of hij haar wel alleen mocht laten. Die stoïcijnsche kalmte scheen onnatuurlijk.

Zij schudde haar hoofd, toen hij haar voorstelde iemand bij haar te doen blijven, en smeekte hem haar alleen te laten.

„Het is beter voor mij," zei ze.

Het kleine huisje was zeer rustig. In de aangrenzende kamer tikte een klok en dit eentonig geluid was alles wat gehoord werd. Juffrouw Barbara zat stil met doodsbleek gelaat en droge oogen. Haar lippen beefden, maar weenen deed ze niet. Eindelijk kwam er een besliste trek op haar droef gelaat. Ze scheen opeens een besluit genomen te hebben.

„Ik doe 't!" riep ze uit. „Ja, ik zal 't doen! Ik zal nimmer een eigen huisgezin en kinderen hebben. Waarom zou ik hen niet gelukkig maken?"

Ze ontsloot een lade en nam er schrijfpapier en een enveloppe uit. Toen zag ze opeens den kalender met de aangeschrapte dagen en haar kracht begaf haar. Met een kreet van smart rukte zij den kalender uit het gezicht en toen kwamen de tranen als een regenvloed en gaven verlichting aan het door diepe smart gebroken hart.

DE SCHELPENVISSCHER AAN HET SCHEVENINGSCHE STRAND (*foto v. Tol.*)

OPENING VAN HET NIEUWE GEBOUW VAN DEN MODERNEN KUNSTKRING.

De Moderne Kunstkring te Amsterdam heeft een eigen gebouw in gebruik genomen. Wij zijn het op 'n prachtigen herfstdag gaan zien. Een trotsch, oud patriciërshuis op de Keizersgracht is het, waaraan de deftige eenvoud, de zuivere verhoudingen een groote bekoring geven. Een droomerig-stille tuin ligt er achter, waar nog de schaduw valt van vervlogen grootheid — Enkele passen van het Kunstkring-gebouw ligt een van die bruggen vanwaar het Amsterdamsche stadsbeeld het schoonst te zien is. We stonden er even stil, in den herfst-zonneschijn, peinzend, bewonderend. De oude gevels spiegelden zich in de rimpelende gracht; het boomengroen welkte tot geel en bruin; blanke wolkstrepen lagen langs den blauwen hemel. Wie dat te schilderen vermocht! En nu viel ons in dat wij aan de wanden van dat trotsche oude huis vele beschilderde voorwerpen hadden zien hangen. Als het bestuur van den Kunstkring die eens wilde wegnemen . . . (*V.F.B.*)

„CESARINE", KOMEDIE IN 3 BEDRIJVEN DOOR SABATINO LOPEZ

Zaterdag 2 October is door de K. V. „Het Nederlandsche Tooneel" in den Stadsschouwburg te Amsterdam opgevoerd de première van de komedie in 3 bedrijven door Sabatino Lopez, „Cesarine". Foto links: Een scène uit 't 1e bedrijf. V. l. n. r.: Willem v. d. Veer - Hans Renardi; Mevr. Mien Vermeulen - Julia. Midden: Het 3e bedrijf. V. l. n. r.: Willem v. d. Veer - Hans Renardi; Mevr. v. Korlaar-v. Dam - Charlotte; Mevr. Christ. Poolman - Annette; C. v. Schoonhoven - Hieronymus. Foto rechts: het 3de bedrijf. V.l.n.r.: Mevr. Kemler - Dienstmeisje; Mevr. Mann-Bouwmeester - Cesarine. (*Foto's Couvée*)